

denne Mulighed er til Stede, og vi ved endvidere, at Erhvervsorganisationer i Handel og Industri med stor Enstemmighed har krævet Overenskomsten gennemført. Og endelig har det konservative Hovedorgan her i Byen med udmærket Kraft støttet Socialdemokratiet i den Virksomhed, vi har udfoldet i den sidste Tid for at faa ordnet Handelen paa Rusland, idet dette konservative Hovedorgan har fremskaffet Udtalelser fra Lederne af en Række betydende Virksomheder. Jeg tillader mig saaledes for at vise Karakteren af disse Virksomheder at nævne: Københavns Værktøjsfabrikker, Fabrikant Lanquardt, Aarhus, der repræsenterer Børsteindustrien, Sabroes Maskinfabrik, Aarhus, Maskinfabrikker „Titan“, Burmeister & Wain (Jernindustri), Reymann & Løwengren (tekrisk-kemisk Fabrik), H. P. Prior (Nordiske Kabel- og Traadfabrikker), Nordisk Metalvarefabrik, Frøfirmaet Theodor Jensen, Handelsfirmaet Stilling-Ander sen, Direktør Gregersen (Teknologisk Institut), Etatsraad Villh. Hansen (Tjæreleverancer) og Firmaet Nielsen & Winther (Jernindustri). Endvidere er der fra Landbrugets Side af Gaardejer Niels Porse og Direktør i Andelsbanker Hr. Anders Nielsen fremsat Udtalelser i samme Retning, hvori de nævnte Industrivirksomheders Udtalelser er gaaet. Alle disse Virksomheders Ledere udtaler sig om den store Betydning, som de maa tillægge en Handelsoverenskomst med Rusland, og de paaviser hver for sig, hvorledes de før Krigen producerede med Rusland for Øje. I „Berlingske Tidende“ har der staaet et Supplement til denne Række af Udtalelser, nemlig fra det store Frøfirma Hjalmar Hartmann, og der findes i Dag i „Berlingske Tidende“ en særdeles interessant Udtalelse af Godsejer Georgi Grinesky, som paaviser, i hvilken Grad ogsaa det danske Landbrug maa siges at være interesseret i det russiske Marked, hvorledes vi ved en Overenskomst med Rusland kan faa Adgang for Maskiner, Redskaber, Foder- og Gødningsstoffer, Kreaturbestand o. s. v., hvorledes Danske kan komme til at forpagte Sukkerfabrikker, Savværker, Mejerier, Møller, Tøvefabrikker, Tarmrørserier, Konservesfabrikker, Reparations- og andre Værksteder o. s. v., hvorledes der kan blive Afsætning for danske Frembringelser, danske Kreaturer, danske Heste, og hvorledes der kan blive Adgang for menneskelig Arbejdskraft som Ingeniører, Landbrugskandidater, Mejeriledere, Forstmænd og andre Teknikere. Den paa gældende Forfatter erklærer, at vi paa disse Omraader har Overproduktion i Dan-

mark og derfor har al Grund til at ønske et Marked baade for Mennesker og de dyriske Frembringelser, som vi er i Stand til at afsætte. Alt dette bekræfter den Formodning, som jeg her har givet Udtryk, Formodningen om, at der efterhaanden i alt Fald maa kunne ventes en Indskrænkning af Arbejdsløsheden ved Produktion for Rusland.

Man har ved forskellige Lejligheder nævnt Spørgsmaalet om Ruslands Betalingsdygtighed. I og for sig angaar dette jo slet ikke Staten, Regeringen eller Rigsdagen, og det vedrører i og for sig heller ikke Overenskomstforhandlingerne. Dette Spørgsmaal har ikke med Rette kunnet foreligge. Men det er altsaa bekendt, at andre Lande hidtil har været tilfredse med Rusland som Betaler, og det maa selvfølgelig være Erhvervenes Sag at afgøre, om der bydes dem Sikkerhed nok, saa de vil indlade sig paa Forretninger; men det er Rigsdagens, det er Regeringens Sag at aabne Adgangen, saa de kan gøre disse Forsøg. Jeg ved for øvrigt ogsaa meget vel, at hele dette Problem om Betalingsspørgsmaalet for længst er optaget til Forhandling indenfor de interesserede Kredse, og der er ingen Tvivl om, at deraf bliver der sikkert en Løsning paa en saadan Maade, som de erhvervsdrivende anser for forsvarlig.

Nu ved vi, at de senest foretagne Forhandlinger førtes af en Erhvervsdelegation, en Delegation udnævnt og udsendt af Ministeriet, og at disse Forhandlinger er afbrudt. Det er vor Hensigt at erfare, hvorledes disse Forhandlinger forløb, hvortil man var naaet, om der var Mulighed for ved disse Forhandlinger at faa den attraaede Overenskomst, og hvorfor disse Forhandlinger er afbrudt. Det er nævnt, ogsaa offentlig, at Forhandlingerne kunde være bragt til Afslutning, og at Grunden til, at det ikke skete, var, at der fastholdtes fra russisk Side et saakaldt politisk Krav, som blev afvist fra den danske Udenrigsministers Side. Dette Krav skal være Kravet om, at den Delegation, den Regeringsudsending eller de Regeringsudsendinge, der, naar Overenskomsten er afsluttet, skal varetage russiske Interesser i Danmark, skulde anerkendes som den eneste Repræsentation for Rusland. Hvis dette er en politisk Indrømmelse af nogen Betydning, saa vil jeg tro, at hvis det lille Land Danmarks Regering var de første, der forhandlede derom, kunde man have næret visse Betænkeligheder, man kunde have sagt: Det gaar vel ikke an, at vi gaar i Spidsen med at anerkende noget saadant. Men det